

DE
SPÉ-
LONK

#1

CATINKA KERSTEN
COME TO ME WHEN THOU HAST
SEEN THE ELEPHANTS DANCE

DE SPÉ- LONK

#1 CATINKA KERSTEN COME TO ME WHEN THOU HAST SEEN THE ELEPHANTS DANCE

De eerste expositie in De Haagse straatgalerie De Spelonk is van beeldend kunstenaar Catinka Kersten (1988). Drie olifanten liggen slapend tegen elkaar aan. Je kunt op ze zitten of liggen, al krijgen ze daar wel een platte rug van.

Catinka Kersten maakt installaties, beelden en performances. Ze houdt van dierenverhalen. "Ik heb een mooie bundel met fabels van over de hele wereld. Het zijn vaak hele korte verhalen, soms maar één alinea lang. Dat kan omdat dieren worden gebruikt als hoofdpersonages. Ze krij-

gen vaste eigenschappen toegedicht en hoeven dus niet te worden voorgesteld. De leeuw is de machtigste, de raaf heeft het overzicht, de geiten en herten zijn de dupe."

Come to me when thou hast seen the elephants dance is een citaat uit *The Jungle Book*, de verhalenbundel van Rudyard Kipling. Eerder waren de olifanten te zien in Stedelijk Museum Alkmaar en tijdens Festival Tweetakt in Fort Ruigenhoek. Werk van Catinka Kersten is aangekocht door Museum Beelden aan Zee en Museum Voorlinden.

“Must I never go there, Sahib?” asked Little Toomai with a big gasp.

“Yes.” Petersen Sahib smiled again. “When thou hast seen the elephants dance. That is the proper time. Come to me when thou hast seen the elephants dance, and then I will let thee go into all the Keddahs.”

There was another roar of laughter, for that is an old joke among elephant-catchers, and it means just never. There are great cleared flat places hidden away in the forests that are called elephants’ ball-rooms, but even these are only found by accident, and no man has ever seen the elephants dance. When a driver boasts of his skill and bravery the other drivers say, “And when didst thou see the elephants dance?”

Kala Nag put Little Toomai down, and he bowed to the earth again and went away with his father, and gave the silver four-anna piece to his mother, who was nursing his baby

brother, and they all were put up on Kala Nag’s back, and the line of grunting, squealing elephants rolled down the hill path to the plains. It was a very lively march on account of the new elephants, who gave trouble at every ford, and needed coaxing or beating every other minute.

Big Toomai prodded Kala Nag spitefully, for he was very angry, but Little Toomai was too happy to speak. Petersen Sahib had noticed him, and given him money, so he felt as a private soldier would feel if he had been called out of the ranks and praised by his commander-in-chief.

“What did Petersen Sahib mean by the elephant dance?” he said, at last, softly to his mother.

Big Toomai heard him and grunted. “That thou shouldst never be one of these hill buffaloes of trackers. That was what he meant. Oh, you in front, what is blocking the way?”

Fragment uit ‘Toomai of the Elephants’, een van de verhalen uit The Jungle Book (1894) van Rudyard Kipling.

In straatgalerie De Spelonk aan de Valkenboslaan in Den Haag verrassen de stoffen olifantensculpturen van kunstenaar Catinka Kersten.

Midden in het Valkenboskwartier is achter het raam van een woning een nogal ongebruikelijk tafereel te zien. Drie grote, grijze gestalten van zacht materiaal liggen er op de grond. Wanneer je langer kijkt, blijken het duidelijk olifantenlichamen te zijn. Ze liggen vredig te slapen, is de eerste gedachte die opkomt. Maar het zou ook kunnen dat ze juist in elkaar zijn gezakt, zijn bezweken om een of andere reden. Niet alleen is het onverwachts om dit beeld aan te treffen op de Valkenboslaan, ook heeft de voorstelling op zichzelf iets

tegenstrijdigs. Het betreft een kunstwerk van Catinka Kersten dat hier is gepresenteerd in een kleine expositieruimte.

De kamer waarin de olifanten liggen, is een deel van het woonhuis van Bart Dirks en Roeland Merks. Twee kunstliefhebbers die begin 2020 een deel van het buurpand konden kopen en er graag kunst willen tonen aan de voorbijgangers. Dirks (journalist bij *de Volkskrant*) en Merks (hoogleraar mathematische biologie aan de Universiteit Leiden) hebben in de afgelopen jaren meerdere

hedendaagse kunstwerken gekocht. Voor De Spelonk, zoals zij hun straatgalerie noemen, vragen zij kunstenaars juist een bestaand of speciaal voor deze ruimte gecreëerd werk te tonen. Op deze manier delen zij hun plezier in het kijken naar kunst met iedereen die toevalligerwijs hun huis passeert. Het maakt hen blij om mensen nieuwsgierig naar binnen te zien turen. Als het zo uitkomt, vragen zij een voorbijganger om binnen een kijkje te nemen om de olifanten van dichterbij te zien. Kersten studeerde in 2013 af aan de Koninklijke Aca-

En iedereen hield de adem in tijdens die fractie van eeuwen (2014-2015). Beton, metaal. Museum Beelden aan Zee, Scheveningen.

Daer hi vant den meesten stroom (2016). Beton, pigment. Installatie van sculpturen. Museum Kranenburgh, Bergen NH.

demie van Beeldende Kunsten (KABK) in Den Haag. Een jaar later kocht museum Beelden aan Zee een betonnen sculptuur van haar dat bestaat uit een soort opeenstapeling van menselijke figuren. De grijze betonkleur van dit werk doet denken aan de kleur van haar werk bij De Spelonk.

Een groot verschil is dat zij nu heeft gewerkt met gekleurd katoen gevuld met schuim, waardoor een bepaalde zachtheid tot stand komt. Zo is het ook mogelijk om op de olifanten te liggen en een fysieke

relatie met het werk aan te gaan. Overigens studeerde Kersten in het eerste jaar aan de KABK in de richting mode en textiel en switchte ze later naar de afdeling beeldende kunst. Sindsdien werkt zij afwisselend met materialen als gips en beton, maar ook met textiel.

Bijzonder aan haar werk is dat haar materialen vaak eenzelfde soort uitstraling hebben. Ook de werken van hard materiaal zien er zacht uit en tegelijkertijd hebben de werken van stof een betonachtige uitstraling. Hierdoor ontstaat een soort spel van krachtige

zachtaardigheid, van evenwichtige contradictie. Kersten laat zich graag inspireren door dierenverhalen en de manier waarop hierin bepaalde eigenschappen aan dieren worden gekoppeld. De titel *Come to me when thou hast seen the elephants dance* verwijst naar een citaat uit *The Jungle Book* van Rudyard Kipling. Met deze uitspraak wordt gesuggereerd dat een personage nooit meer ergens mag terugkeren. Dat zou pas kunnen als de olifanten gaan dansen, wat in principe nooit gebeurt, maar in het verhaal wel.

En hoewel Kerstens olifanten een vredige uitstraling hebben, verwijzen ze toch ook naar minder leuke kanten van het dier-zijn. Zo werden en worden olifanten, maar natuurlijk ook talloze andere dieren, door de mens regelmatig uitgebuit en onderworpen. Deze olifanten liggen hier wel behoorlijk opgepropt, wat iets gezelligs en warm heeft, maar ze zijn wel erg klein behuisd, ze zitten daar dus ook een beetje opgesloten. Hun gebukte houding en de rimpelingen in de stof roepen ook associaties op met pijn en vermoeidheid. Ze kunnen

niet meer verder en zijn erbij gaan liggen. Maar misschien dromen ze wel over een beter en mooier leven, een wereld waarin alles mogelijk is. Hier kunnen zij ook gestreeld en verwarmd worden door menselijke lichamen die dankbaar tegen ze aan komen liggen. Een verstrengeling tussen mens en dier en tussen kunst en werkelijkheid, die uiteindelijk vooral hoopgevend is.

Eline van der Haak

Deze recensie verscheen op 10 december 2020 in de weekkrant Den Haag Centraal.

De Spelonk is de eerste particuliere straatgalerie van Den Haag, in 2020 opgericht door Roeland Merks en Bart Dirks.

Een paar keer per jaar nodigen we een beeldend kunstenaar uit om te exposeren in een ruimte die we daar speciaal voor hebben bestemd. Dat kan met bestaand werk of met een site specific installatie. De exposities zijn binnen te zien, maar eerst en vooral vanaf de straat door de twee ramen. Zo delen we onze passie voor hedendaagse kunst met iedereen die toevallig langs ons huis loopt of er speciaal voor omfietst.

De Spelonk heeft zijn naam te danken aan een weggehaalde trap van meer dan honderd jaar oud. Het

trapgat is opengebleven en biedt uitzicht op de welving van de volgende trap. Het logo heeft dezelfde vorm als de ruimte.

We verzamelen al enkele jaren hedendaagse kunst en gaven eerder opdrachten voor permanente site specific installaties in ons huis. In een lichtkoker bouwde Pim Palsgraaf een zeven meter hoge constructie, te zien achter de schuiframen in de overloop op de eerste en tweede verdieping. In ons trappenhuis maakte Lizan Freijssen een 'lekkage op bestelling'. De beelden en installaties

van Catinka Kersten zagen we voor het eerst in Museum Beelden aan Zee in Scheveningen en vervolgens in A Gallery Named Sue in Den Haag. We werden meteen geraakt door de poëtische beeldtaal en de textuur van haar werk.

We leerden elkaar persoonlijk kennen toen onze kater Dorus uit de dakgoot was gevallen. Catinka en haar vriend Daniël Ernst waarschuwden ons. Het leidde tot een vriendschap met gedeelde liefde voor kunst, katten, planten, samen eten en de Commodore 64.

Bart Dirks, Roeland Merks

De Spelonk is de straatgalerie in het huis van Roeland Merks en Bart Dirks
Valkenboslaan 74, 2563 CM Den Haag
info@despelonk.nl | www.despelonk.nl
Instagram: @De_Spelonk_Den_Haag

Expositie #1

1 september 2020 t/m 20 januari 2021
Catinka Kersten

Come to me when thou hast seen the elephants dance (2018). Katoen, pigment, polyurethaan.

Installatie van drie sculpturen, 230x330x100 cm elk

Colofon

Januari 2021

ISSN 2772-3054

Foto's: Aad Hoogendoorn

Tekst: Eline van der Haak, Rudyard Kipling, Bart Dirks, Roeland Merks

Redactie en vormgeving: Roeland Merks en Bart Dirks

Druk: PeterPrint, Groningen

